

Гаврил Димитров Петков – един от „Гвардията на железните“

Гаврил Димитров Петков

Гаврил Димитров Петков от с. Дропла, общ. Балчик, навърши 90 години на 7 ноември 2023 г. Целият му житейски и професионален път е свързан с родното му село. А това село беше гордост за жителите си и за цяла Добруджа – Четири пъти национален първенец по добиви на пшеница, царевица и други култури.

Ако селото в годините на социализма се определяше като едно от големите и добре уредени и богати селища, а след политическите и икономическите промени през 1989 г. продължава да съществува като важен селищен център с културен и икономически живот, то е благодарение на жителите му. Тяхното трудолюбие, инициативност и социална ангажираност са в основата на просперитета на селото през всички години на своето съществуване. Може без преувеличение да се каже, че в това село живяха ярки личности – както сред изпълняващите ръководни длъжности, така и сред обикновени хора – ударници и герои на социалистическия труд, с депутат в Четвъртото народно събрание, с високи показатели в образованието, спорта и културата.

Гаврил Димитров е един от малкото все още живи герои от близкото минало – тези, които след бедните следвоенни години и първите тежки години на колективизацията вложиха много труд, всеотдайност и обич към народ и Родина. В оределите редици сега на тази „гвардия“, той е един от онези „железни хора“, които трудът и обществените интереси бяха основно верую.

„Роден съм на 7 ноември 1933 г. в махала Търновка на с. Дропла. Баща ми, Димитър Гаврилов Петков (роден 1903 г.) е първородния син от шестте деца на дядо Гаврил и баба Димитра. Дядо, Гаврил Димитров (1877-1952), идва от южните територии на Русия, с. Търновка, Николаевска губерния – на 100 км от Одеса, в тъй наречената военна зона (през 1917 г. тези територии попадат в новосъздадената Украйна). От с. Търновка идва още дядо Антон (баща на Георги Антонов, дългогодишен председател на ТКЗС, с. Дропла). Корените на жителите на с. Търновка са от Малко Търново. За да избегнат унищожение от турците, тръгват на север заедно с оттеглящите се руски войски при поредните военни действия между руската и турската армия.

Учих първо на село и завърших четвърто отделение – тогава училището на село беше до четвърто отделение. След това ме записаха да учи в Добрич и завърших осми клас там. Като по-голям син, баща ми

Представяне на обичая „Сватба“ на площада в Балчик от самодейци на с. Дропла.

решава да ме вземе около себе си, да ме учи на земеделие и занаят. Записа ме в шивашката кооперация: „Няма да си давам парите на вятъра – даскал няма да станеш. Идвай на село да учиш шивашки занаят“.

Изпълнен с енергия и младежки ентузиазъм животът го грабва и му предлага различни

сътрудник (отрядник) към Доброволния отряд за защита на населението и Доброволния отряд за санитарна помощ към Гражданска отбрана. За своята доблестна всеотдайна работа е отличаван с редица награди.

Като носител на живата история на селото той е канен винаги при посещение в селото

човек, който е истинска енциклопедия, що се отнася до историята на село Дропла. (На 26 март 2022 г. Радио Варна представи репортажа на Иван Барбов „Село Дропла – гордостта на Добруджа“ (<https://bnr.bg/varna/post/101622157/selodropla-gordosta-na-dobrudja?>))

На представянето на книгата „Дропла – селище на кръстопът“, проведено на 9 ноември 2023 г., сред многобройните присъстващи в салона на читалище „Велко Ангелов 1940“ беше и бай Гаврил. Голяма част от описаното в книгата е минало пред неговите очи. Той беше един от героите и живите свидетели с разкази в тази книга. Само два дена преди представянето ѝ той навърши достолепните 90 години. Фондация „Вигория“, издател на книгата за Дропла, го изненада с поздравителен адрес и подаръци. Ето част от този адрес: „Вашият житейски път, изпълнен с постоянство на възгледи и мироглед, е един изключително ценен пример за по-млади-

Г. Димитров в библиотеката на читалището. Снимката е към репортаж на Радио Варна.

сте удостоен с Грамота „за примерно изпълнение на възложените задачи“ (1974 г.), а през 1984 г. с юбилеен медал „40 години СОЦИАЛИСТИЧЕСКА БЪЛГАРИЯ“. Участията Ви, както в читалищната дейност като хорист и като член на театралния състав, така и при изграждането на всички

Вълненията на бай Гаврил, но и на други хора в залата, навлажни очите им. Защото тези думи се отнасяха и за някои от тях или за родителите им и близките им, които не са вече между живите, но резултатът от техните дела – построенията през годините медицински пункт, фурна за хляб и баня,

Терговден, 1958 г.: Гаврил Димитров (с тъмния елек) и Иван Добрев,

възможности за професионална изява и самодейна дейност. От 17-годишен Димитър Гаврилов участва във футболния отбор на селото. На 18 години влиза в казармата, където също е бил активен спортист. Включва се и във всички самодейни изяви към Читалището – участва в театралните представления, в хора на селото, в сценични възстановки на народни обичаи, представления на фолклорни празници и фестивали. Успоредно с професионалните си ангажменти в ТКЗС-то, години наред работи и като доброволен

от журналисти: „Няма човек в Дропла, който да не го познава. Той е бил общественик, работил е в кметството, играл е футбол в местния отбор, пял е в селския хор, а освен това е играл и в театрални пиеси. През много неща е минал дядо Гаврил през живота си. Преживял е и бомбардировките през 1944 година, когато баща му е бил на фронта. Въпреки трудностите в живота си, усмивката не слизаше от лицето му. Дядо Гаврил (баща на Димитър Гаврилов, председател на земеделска кооперация „Устрем“ в селото) е скромен и позитивен

Снимка към радиорепортаж на Радио „Христо Ботев“, излъчен на 20.01.2020 г. Отляво-надясно: Гаврил Димитров, Атанаска Борисова, Величка Милева, Минка Георгиева

те. Отзивчив, добронамерен, съпричастен, Вие спечелихте уважението и обичта на хората. А това е подплатено с дълги години работа, както в полето на професионалната Ви изява, така и при изпълнение на доброволните ангажменти. Точно доброволно вложеният труд в полза на общността Ви отличава силно в общността, в която живеете. За доблестна всеотдайна работа като доброволен сътрудник (отрядник) към Доброволния отряд за защита на населението и Доброволния отряд за санитарна помощ към гражданска отбрана

значими за селото строителни обекти – читалище, футболно игрище, училище и др. – допринасят за обогатяване образа на човек, който мъдро съчетава разбирането, че личното благополучие трябва да върви паралелно с общественото благополучие. Дългогодишно е и участието Ви във футболния отбор на селото – като играч и като технически сътрудник към отбора. Дълбок поклон за примера и посланията към поколенията, изразени чрез Вашето участие в социалния живот на общността и висока гражданска отговорност.“

магазини, кметство, училище с голям физкултурен салон и столова, читалище, детска градина, сладкарница и др., ще продължи да ни напомнят за тях.

Дано наследим от тези „железни“ хора най-доброто от техния житейски път – трудолюбие, любов към род, народ и Родина, колективен дух и всеотдайност към семейство и общество. Нека съхраним връзката с корените си, за да има бъдеще и щедри плодове на родовото ни дърво.

Мария Добрева,
фондация „Вигория“